

Хвала вітрові

Еміль Верхарн

— О, ти, що йдеш кудись
По всіх земних дорогах,
Багатих і убогих,
Куди ти йдеш, озвись!

— Повітря, вітер і простори
Люблю я, і, не знаючи куди,
Іду я, щасний, у світи,
Де вітер гомонить суворий.

— Під сонцем вітер сяє
І освіжає вітер у домах,
Рожевими руками вітер коливає
Червоний цвіт на польових квітках
І стигле жито на полях.

— Рушають з вітром, у похід
(Чи то перстами золотими,
Чи кулаками крижаними)
Південь і Захід, Північ і Схід.

— Ось він спішить з Неаполя й Мессіни
І жестом божеським він море запалив;
Він перейшов пустелі та долини,
Де білими вінками скелі оточив.
Він ледве дихає в пісках глибоких,
І тихо гнуться трави на ровах;
Та він торкається і пірамід високих,
І загадкових сфінксів у пісках.

— Минає літній час, і вітер одягає
Вбрання з туману і дощів безкрає.

— Ось він до нас приходить з мовчазних країв
Джерсея, Англії, Ірландії, Шотландії, Бретані,
Де листопад, закутаний в тумани,
До неба кидає свій переможний гнів;

Він знову мчить у далечінь досвітну:
Немов сліпий, він блудить по морях
І, вдарившись об скелю непомітну,
Своїм пекельним криком сіє жах.

— Коли ж весна з'являється у край туманний.
Морозить вітер вид її рум'яний.

— Ось він подався до краю, де Москва горить.
Де Кремль своїми банями палає,
Розкидавши сонця в світи безкраї;
Гасає вітер дикий, рве степи, блакить,
З Німеччини простує на Вкраїну,
По травах котить свій мідяний спів,
Легендами оспівує сумну руїну,
У гротах, біля рейнських берегів.

— Він, вітер, у ясні зимові ночі
Цілує небо, тьмарить очі.

— Ось він вирівнює шляхи, де глетчери повзуть,
Мете долини холоду й мовчання;
Суворий, впевнений, він замітає путь,
І гострить скелі, звечора і зрання;
Перелітає він із Альпів на Урал,
Спиняється у скандінавських фйордах
І, розкидаючи навколо свій безмірний шал,
Трясе сніги на скелях гордих.

— Скрізь, куди приходить вітер чистий,
Він приносить звідусіль,
З океанів, хащ і піль,
Усміх свій здоровий, променистий.
Торкаючись долин устами золотими.
Сповняється він радістю й стражданнями людськими
Скрізь;
Надії, честь, проміння сліз,
Усе підносить він у наших душах,
Несе на крилах дужих;
Несе з собою він велике серце,
Що б'ється, і хвилюється-тремтить,

І раптом десь воно зотліє вмиє,
Згорівши враз на життєвому герці.

— Коли люблю я вітер і милуюсь ним,
Чуйним,
Коли я п'ю струмки жагучого вин
До дна, —
Так це тому, що під його диханням запашним
Мої легені легше дихають, а кров,
По тілу пробігаючи, несе любов
І, наповняючи тремтячу жилу,
Дає моєму тілу безконечну силу.

Переклад: Микола Терещенко